

Prati mesec

Džejms Norberi

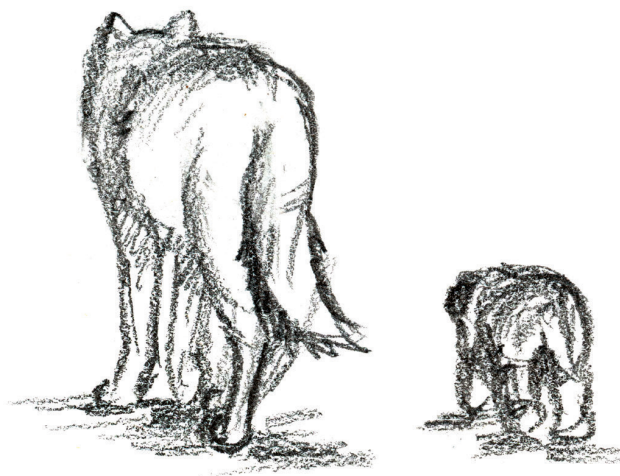
Prevela
Dijana Radinović

Laguna

Za Rut

Pratila si mesec sa mnom.

Hvala

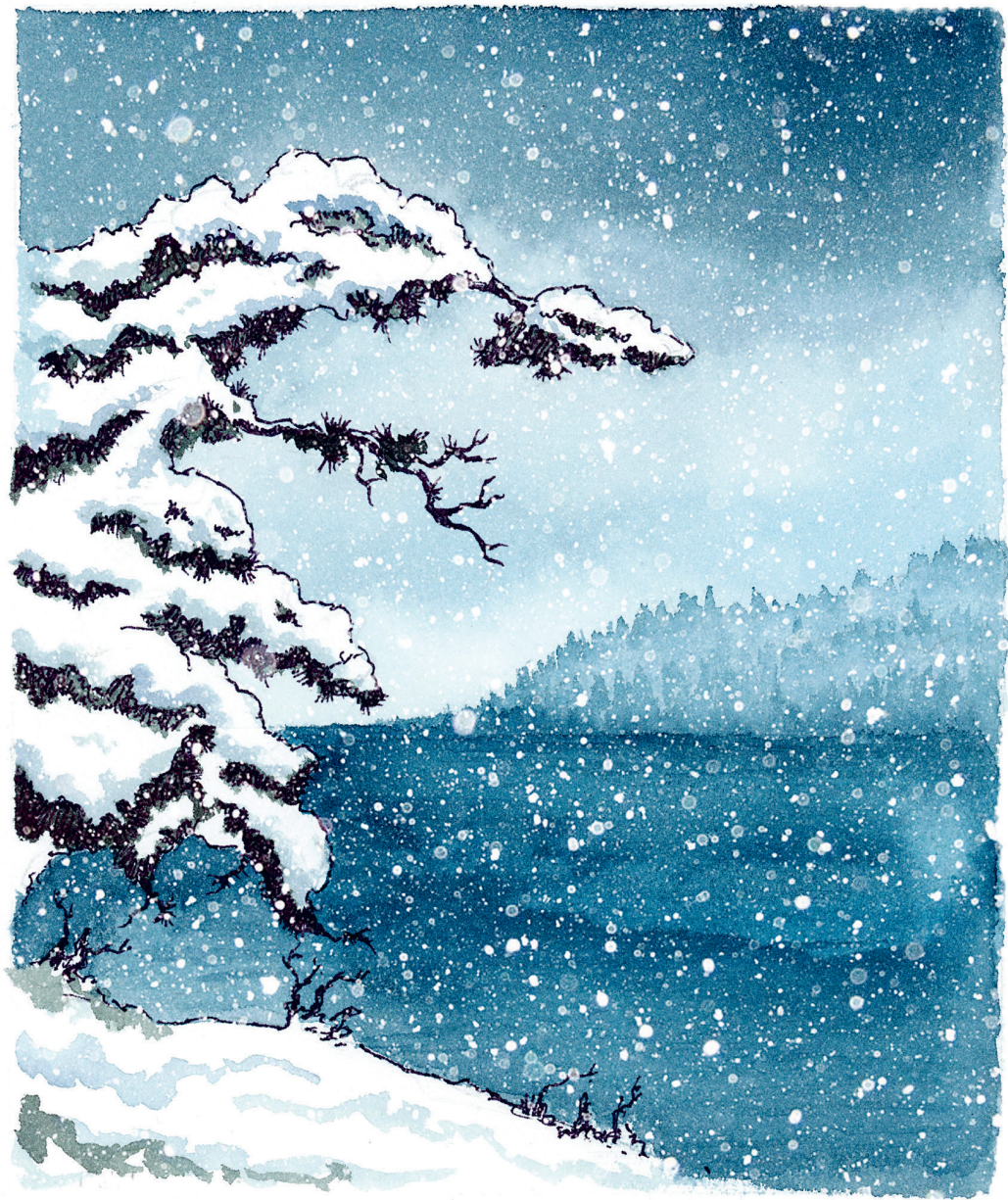
Zora

Zima je stigla u planine.

Bistra nabujala reka brzo je tekla.

Lišće je opalo sa sveg drveća,
samo su borovi zadržali svoje tamne četine.

Mala Amaja,
prvi put u životu sama,
lutala je tihim predelima tražeći roditelje.

Dva dana je hodala, gubila snagu sa svakim korakom,
a onda joj se jedne vedre noći učinilo da čuje zvuk
koji je dopirao duboko iz šume.

Zvuk koji je prepoznala.

Nisko se pognuvši, Amaja se polako primicala
dok nije ugledala izvor zvuka.

Laknulo joj je kad je videla
da je baš ono čemu se nadala.

Još pasa
– većih od njene majke i oca,
i sa drugačijim šarama po krznu.

Obuzelo ju je uzbuđenje
i krenula je kroz drveće prema njima.

Kad im se približila, najbliži vuk se naglo okrenuo,
a njegove žute oči su zasijale u mraku.

Žver je bez oklevanja skočila na Amaju
i zubima joj otkinula komad krzna s leđa.

Amaja je zacvilela i pokušala da pobjegne,
ali ju je drugi vuk presekao.

A onda još jedan, pa još jedan,
dok nije bila okružena zažagrenim očima
i iskeženim zubima.

Nije bilo izlaza.

Zatvorila je oči, sakrila glavu pod šape
i čekala ono za šta je znala da sledi.

Lavež i režanje razlegli su se po hladnom jutarnjem vazduhu.
Amaja nije imala pojma šta se dešava,
ali je još bila živa.

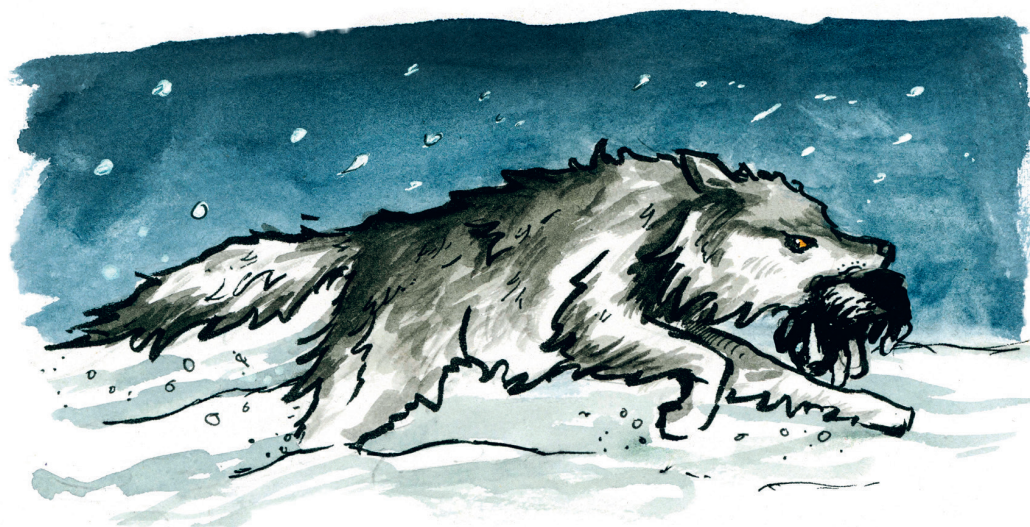

Usudila se da odškrine jedno oko i proviri,
i nad sobom je ugledala vuka većeg i starijeg od ostalih.

Iako teško povređen, vuk kao da je izazivao čopor
da pokuša nešto, ali su oni samo polako kružili oko njih.

A onda je jedan napao...

Veliki vuk je zgrabio Amaju u zube i dao se u beg.

Drveće je promicalo kraj njih u tami.

Čula je čopor iza sebe,
ali je njihovo zavijanje postepeno utihnulo
i jedini zvuci bili su Vukovo teško disanje
i topot njegovih šapa po snegu.

Vuk je usporio, stao i spustio Amaju na sneg.

Amaja ga je pogledala.

Bio je ranjen u borbi i teško je disao.

Lice mu je bilo prepuno starih ožiljaka,
ali je ona osetila njegovo duboko, mirno prisustvo
i nije se uplašila.

„Jesi li dobro?“, upita je Vuk.

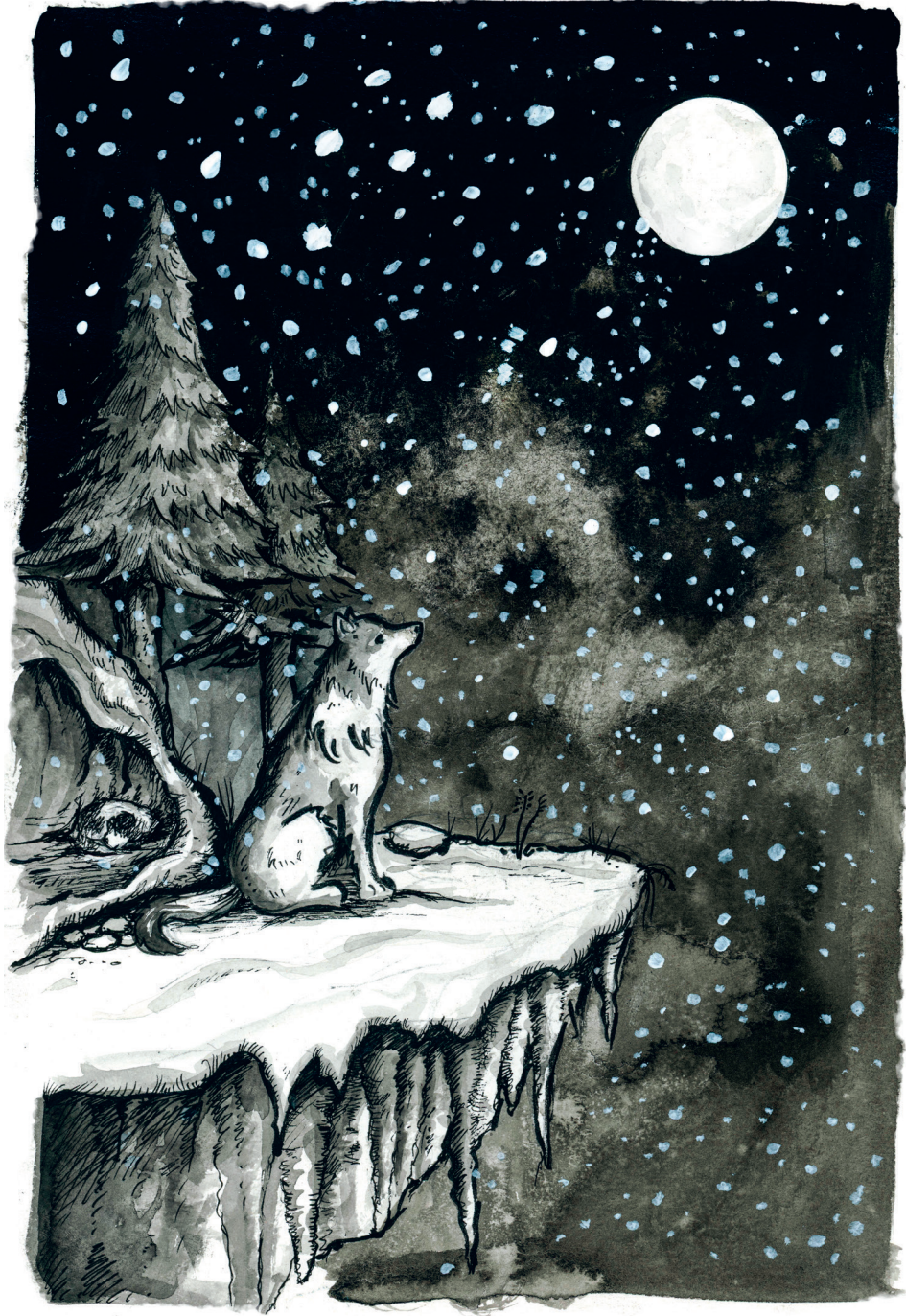
Amaja je polako klimnula glavom. „Spasao si me.“

„Moramo da nađemo zaklon“, reče Vuk.

„Pođi sa mnom.“

Veče

Sneg je nemilice padao bez naznaka da će prestati,
pa su Amaja i Vuk potražili zaklon u jednoj pećini.

Vuk je predvodio svoj čopor gotovo deceniju,
ali sad je bio teško povređen
i više nije bio zver kakva je nekad bio.

Ako bi ostao u pećini da se odmori,
možda bi se oporavio.

Možda će se jednog dana čak vratiti čoporu.

Međutim, Vuk je nekako znao da se to nikad neće dogoditi.

Nije znao šta ga je nateralo da spase ovo malo štene;
znao je samo da mu se činilo da tako treba.

Amaja je izašla iz pećine i sela pored Vuka.

„Gde su ti roditelji?“, upita je Vuk.

„Ne znam“, kaza Amaja. „Razdvojili smo se u oluji.“

„Znaš li u kom bi smeru mogli biti?“

Amaja je odmahнула glavom.

„Da stigneš do bilo kog odredišta, potreban ti je smer“, reče Vuk.

„Ako to ne znamo, nećemo moći da nađemo tvoje roditelje.“

Amaja je bespomoćno gledala ka horizontu,
tražeći odgovor na pitanje kuda bi trebalo da idu.
Ćutala je nekoliko trenutaka, pa se okrenula ka Vuku.
„Moja majka mi je jednom ispričala priču o mesecu.“

Vuk je ćutao.

„Rekla je da ako pratiš mesec svim srcem,
on će te odvesti tamo gde treba da budeš.“

Vuk je prezrivo frknuo. „To su gluposti.“

„Oh“, kaza Amaja, „ja...“

Videvši potišteno štene,
Vuk je istog časa zažalio zbog svojih reči.

„Ali šta ja znam?“, reče potom.

„Možda je tvoja majka bila u pravu.“

„Stvarno tako misliš?“, odvrati Amaja.

„Ne znam“, reče Vuk.

„Možda nećemo postići ništa ako pratimo mesec,
ali ako ostanemo ovde i pričamo o tome,
sasvim sigurno nećemo.“

„Ali ne znam šta je tamo u tom smeru“, kaza Amaja.
„To bi bilo putovanje u nepoznato.“

Vuku oči zaiskre. „Takva najviše volim.“

„Trebalo bi odmah da krenemo“, reče Vuk,

„jer mesec neće čekati na nas.“